

„Ibet Kommissionen i Genhold til foranstaaende Bemærkninger indtrængende anbefaler denne Sag“ — nemlig Landvæsenstommisjonsinstitutionens Ordning — „til Indenrigsministeriets Opmærksomhed, skal man bestemt tilraade, at en Forandring i den omhandlede Henseende eventuelst søges gennemført samtidig med den paatænkte nye Lov om Bando Afledning og Afbenyttelse. — Marts 1878.“ Derefter følger Kommissionsmedlemmernes Navne. En saa indtrængende Anbefaling, en saa bestemt Tilraaden af en forandret Sammensætning af Landvæsen- og Overlandvæsenstommisjonerne og af en med denne Lov samtidig Gjennemførelse deraf forekommer mig at være et saa veltalende Indlæg og et saa varmt Forsvar for Mindretallets Vindringsforslag under Nr. 5, at jeg vel skal vogte mig for at forstyrre eller svække det Indtryk, Thinget deraf forhaabentlig har modtaget.

Indenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har med stærk Betoning omtalt den Vægt, som Kommissionen har lagt paa en forandret Sammensætning af Landvæsenstommisjonerne samtidig med, at nærværende Lovforslag udkom. Regjeringen har ikke været blind for Udfordringen af en Forandring i saa Henseende; men ligesom man af Tidshensyn ikke har været istand til at fremme begge Sagerne paa een Gang, vil ogsaa den Tid, Behandlingen af nærværende Lovforslag har taget, den Omstændelighed, hvormed Lovforslaget er blevet gennemgaaet, den i den yderste Detail gaaende Omhyggelighed for at ændre ethvert muligt mindre tydeligt eller klart Punkt, maasse vise, at det vilde have været et temmelig uoverkommeligt Arbejde for Rigsdagen paa samme Tid at magte to saadanne Lovforslag. Jeg skal dernæst bemærke, at Regjeringens Motiv til at tage den foreliggende Sag for, ligger jo ikke ene og alene i Kommissionens Betænkning og dens Tilraaden deraf, men ogsaa i den stærke Strømning udenfor blandt Landbefolkningen, som gik i den Retning, at man burde gaa til de efter dens Mening høist fornødne Forandringer i den bestaaende Vandløbslovgivning. Det har ikke været anset nødvendigt at følge den Anvisning, der er givet af Kommissionens Betænkning om at forelægge begge Lovforslag samtidig; men man har ganske vist intet Dødblik set bort fra, at Konsekvensen af dette Lovforslags Vedtagelse vilde med Rimelighed føre til, at man fulgte den Anvisning, som er givet til ogsaa at gaa ind paa den anden Sag, en Anvisning, som man forøvrigt ikke havde behøvet, thi det har ogsaa tidligere været anerkendt, at der kunde være Anledning til under Udviklingen af vor Vandvæsenlovgivning at se hen til, at ogsaa Landvæsenstommisjonerne kunde trænge til nogen Forandring. Men efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Sde Krebs (Breinholt) har taget

Sagen, efter den afgjørende Vægt, han lægger derpaa, kan jeg ikke negte, at det i høi Grad forundrer mig, at det først er ved Sagens 3die Behandling, at vi høre ham udtale sig saaledes, at han hele Tiden har haft afgjørende Betænkelighed og ikke ønsker Sagens Fremme. Jeg har ikke den fjerneste Grund til at tro, at det ærede Medlem ikke skulde være den største Respekt for Landstinget og ikke skulde ville vise den største Hensynstagen til, hvad man skylder et Thing under Behandlingen af en saadan Sag. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem er sig bevidst, at han ikke har vist et saadant Hensyn; men efter min Mening vilde det have vidnet om mere Hensynstagen, om det ærede Medlem paa et tidligere Standpunkt havde gjort det Spørgsmaal til Gjenstand for Diskussion, om man i det Hele skulde befatte sig med Vandvæsenlovgivningen, førend man havde faaet en Forandring i Lovgivningen om Landvæsenstommisjonerne, end at han nu ved 3die Behandling, efter at Sagens Overgang til 3die Behandling er bleven vedtaget med alle Stemmer, kommer frem med et Forslag om nu at stille Sagen i Bero paa ubestemt Tid. De formelle Grunde, som det ærede Medlem havde, tror jeg ikke, der bør tillægges den Vægt, som det syntes at det ærede Medlem tillagde dem. Naar der endnu den Dag i Dag, den 30te April, staar i Lovforslaget, at det skal træde i Kraft den 1ste April, saa kan det vel ikke let lede til nogen Misforstaaelse. Sagens Behandling har taget et over al Forventning langt Tidrum. Tidets styldes det naturligvis den Afbrydelse af Forhandlingerne, der har været tilfælde; men da Lovforslaget blev frevet, har man dog tænkt sig Muligheden af, at det maasse vilde blive færdigt til den nævnte Tid. Man kan ikke nu indsætte et forandret Tidspunkt, fordi det, som det ganske rigtigt blev bemærket af det ærede Medlem, ikke er let at se, hvilken anden Tid man skulde nævne. Sandsynligheden er jo i høieste Grad for, at selv om man havde den bedste Billie fra alle Sider til at fremme Lovforslaget, i god Overensstemmelse — kan jeg sige — med den Ros, man har tillagt Arbejdet, har jeg alligevel ingen Tro til, at det vil gaa saa overordentlig let og glat, at Sagen kan bringes tilende i denne Session. Det er da rimeligt at udsætte at stille Lovforslag om en forandret Tidbestemmelse for Lovens Krafttræden, indtil man med Sikkerhed vil kunne sige, at Lovforslaget, naar det ikke bliver forkastet, vil kunne træde i Kraft paa et saadant Tidspunkt; men en ganske anden Ting er det nu paa Forhaand at sætte en ubestemt Tid, at gjøre Lovens Tilblivelse afhængig af et andet Lovforslag, som maasse kan forvolde de samme Vanskeligheder og fremkalde Forhandlinger lige saa indgaaende som Forhandlingerne over dette, og som derfor maasse vil være ligesaa ubestemt, hvad Tiden angaar,